

Loggbok for

Et ukjent arktis

En internasjonal ekskursjon i sommersemester 2015

Longyearbyen, Svalbard 19. – 28. juni

Nordeuropa-Institut

Humboldt Universität zu Berlin

Dag 1: fredag 19. juni

loggbokfører: Mariam Ayouch Abdo

Vi møttes på flygplatsen Tegel kl. 9. "Vi" er den første gruppen som drar mot Svalbard. 12 personer. Jag är fortfarande inte helt säker på hur grupperna oppdelades. I alla fall är jag en av de 12 som åker så tidigt. För stunden går allt bra, vi sitter på planet och dricker dåligt kaffe. Ankomst i Köpenhamn. Här byter vi planet för första gången. Vi har ju lite tid kvar, så alla har en timme på sig för att gå runt. Vi är en liten grupp av tre som cirklar flygplatsen två gånger. Sedan är det dags att möta de andra vid utgången. En person saknas. Han kommer att vara här snart. Utgången öppnas. Ombordstigningen är klar men han saknas fortfarande. Flygpersonalen frågar efter honom genom högtalaren. Sedan frågar de oss och sedan en gång till genom högtalaren. Ingenting sker. Hans bagage tas ut ur planet och vi drar igång

utan honom. Alla är lite oroliga för honom, men han kommer nog att klara sig. Ankomst i Oslo. Vi får byta planet en gång till men har sex timmar kvar innan planet mot Longyearbyen bär av. Här skulle vi hämta och checka in vår bagage, men en gång till sker ingenting. Efter en stund får vi veta att det checkas vidare automatiskt. Några av oss åker in till staden, några av oss stannar vid flygplatsen. Jag stannar, dricker mycket kaffe, har några intressanta samtal och njutar av sista värmen innan det blir arktis. Några timmar senare stöter vi ihop med honom, som saknades i Köpenhamn. Han är framme i tid. Senare möter vi resten av gruppen och tar sista flygplanet till Svalbard. En gång till blir det dåligt kaffe, trevliga samtal och nu också lite orolighet. Vi kommer fram till Longyearbyen vid tolvsnåret. Ute är det ljust och kallt och vi ser många snötyngda fjäll. Allt är annorlunda och imponerande. Ingen förstår att det är så sent i natten men fortfarande ljust. Vi tar bussen till Gjestehuset och får nyckel till våra väldigt små rum. Några går och lägger sig strax. Jag är inte trött alls. Vi sitter ute och fattar det inte. Vi fattar inte att det är ljust, vi fattar inte att det är så kallt, vi fattar inte att vi är här och vi fattar inte att det här skulle vara arktis.

Dag 1: fredag 19. juni

loggbokfører: Christoph Dierking

Vi har just landat på Longyearbyens flygplats. Trots att det är midnatt skiner solen. Isen på bergens toppar reflekterar ljuset. Landskapet är vackert, men det finns inte så mycket snö som jag hade förväntat. Kallt är det ändå – jag har inte tillräckliga kläder på mig och måste ta fram en extra tröja ur min väska. Otroligt hur tyst det är. Framför flygplatsen står den kända skylten som hänvisar till isbjörnarna man måste vara uppmärksam på. Jag tar ett kort. Bredvid finns en annan skylt genom vilken det blir uppenbart hur långt uppe i Nord vi egentligen befinner oss: 957 km ifrån Tromsø. 1611 km ifrån Vaasa. 2046 km ifrån Oslo. 2611 km ifrån Moskva. 18692 km ifrån sydpolen. Klick. Jag tar ett kort till. Det känns surrealistiskt att vara så långt uppe i Norden. Men jag är glad att jag har lyckats komma hit. I Köpenhamn hade Torben och jag nämligen nästan missat flygplanet ...

... det finns två saker man måste göra, när man kommer till Köpenhamn och verkligen tycker om Danmark: Man måste köpa Faxe Kondi, världens bästa lemonad, och Tuborg! Därutöver måste man köpa danska tidningar, främst när danskarna just har röstat och det kommer

finnas en ny regering! Vi hade 45 minuter på oss på Kastrups flygplats. Torben och jag hade redan planerat allt på flygplanet. Jag skulle köpa tidningarna, han skulle köpa drycken. Allt funkade bra. Trodde vi i alla fall. Sedan kom vi till gate B3. Därifrån skulle vi flyga vidare till Oslo. Men de andra var inte där. Mannen vid informationen sa att vi hade kommit för sent. Hur kunde det hända? Vi hade ju varit i tidsplanen. Sedan berättade han det som vi inte hade observerat: Flyget som kom från Berlin hade varit försenat, så vi hade inte 45 minuter på oss, utan bara 25. Det var en stor skillnad ... Mannen sa att de andra väntade i transfercentret och att vi alla hade blivit ombokade till ett annat flyg. Vi sprang dit jättesnabbt. Förbi affärer, restauranger och massor av människor. Men de andra var inte där heller. Vi hade fått fel information. „Det er ikke godt det i har gang i der, drenge“, sa en medarbetare. „Skynd jer tilbage til gate B3!“ Det gjorde vi. På grund av tekniska problem kunde vi fortfarande komma in i planet. De andra applåderade när de såg oss. Resan till nordpolen kunde fortsätta ...

... nu sitter vi på bussen, som ska ta oss till Gjestehuset 102. Jag är hungrig, äter ett äpple och tänker på att all frukt måste transporteras hit. Det finns ju inte någon vegetation här. Bara stenar och berg. På vänster sida ser jag hus som är målade i olika färger. De står i kontrast till det trista landskapet. På höger sida syns ingången till ett gammalt bergverk. Byggnaden omkring har gått sönder och verkar lite hemsk och hotande. Snart är vi framme. Jag ser fram emot allt det som vi ska göra här. Det blir nog en spännande vecka.

Dag 2: Lørdag 20. juni

loggbokfører: Agata Zelek

Man skulle kunna säga att den andra dagen i Longyearbyen kändes som den första. Det var nämligen då som jag samlade mina första och inte minst viktigaste intryck om den „moderna“ eller snarare sagt civiliserade respektive bebodda delen av Arktis.

Jag minns hur jag längtade efter att gå ut ur Gjestehuset på morgonen den dagen för att andas in den arktiska luften, få känna den arktiska kylan på kinderna och äntligen med mina ögon få beundra den vita snön, mängder av is och den vilda naturen. Efter vår första frukost, där vi konfronterades med de arktiska och norska specialiteterna som t.ex. den mest förvånande salamin gjord av renkött, skulle vi bege oss till stadscentrum. Förvånande nog kändes luften

inte annorlunda än i Berlin. Man kunde snarare känna solsken på kinderna än kylan. Också den efterlängtede snön samt isen låg avlägsna, högst uppe på bergstopparna.

Efter att ha gått genom den lilla staden kunde vi efter ungefär fyrtio minuter uppnå vår första station för idag, vilken var Svalbards museum („The Arctic Museum in Longyearbyen“) och Svalbard kunsthall. Att man blev ombedd att ta av sig skorna innan man gick in var någonting nytt för oss men ganska roligt och samtidigt bra genomtänkt med tanke på städningsbehovet pga de hårda vintrarna på plats. Det första som slog mig omedelbart var att det nästan endast var kvinnor som jobbade på museet. Den norska kvinnan som visade oss runt hette Rakel Huglen och arbetade här framför allt som koordinator för konstutställningar. För närvarande utställs det på kunsthallen verk av Jone Jonas som tematiserade det arktiska både i bilder och i korta filmer. Den film som vi fick titta på liknade „performance-konst“ och visade arktiska drag i en abstrakt sammanställning.

I en kort intervju med R. Huglen som jag och mina gruppkamrater genomförde med syfte på vårt symposium berättade hon att hon själv har en konstnärlig bakgrund. När hon åkte till Svalbard för första gången ville hon bli inspirerad av den arktiska naturen och det arktiska landskapet precis som artisten J. Jonas gjorde. Detta är enligt R. Huglen den övervägande motivationen för människor som kommer hit.

Vår andra och sista stationen på den dagen var Galleri Svalbard („The Art of The Arctic“). För mig personligen var detta besök höjdpunkten på vår arktiska konstoplevelse. Många gånger har jag läst i skönlitterära verk om åtskilliga nyanser av vitt och blått som blandas i den arktiska naturen. Men att få se dem på en bild och sedan med egna ögon gjorde att jag blev mycket berörd. Målningar som utställts på galleriet kunde fånga detta spel med en otrolig precision. Detta berörde mig djupt och kanske blir min egen inspiration till att arbeta vidare med Arktis i olika former i framtiden.

Dag 2: Lørdag 20. juni

loggbokfører: Rasmus Geßner

I dag 2 museer, 2 utstillinger (Kåre Tveter!)... Sterke bilder som provoserer mye emosjon selv om de bare bruker reduserte farger og mange assosiasjoner på betrakterens side. Cruiseskip fra Aida ankom i dag også, fylt med tyske turister som nesten fordoblet Longyears

befolkning. Jeg merker at jeg skammer meg mer og mer over mine „fellow citizens“, deres hensynsløse, respektløse og, ja, høye måte å være. Om ettermiddagen (fra kl. 17:30) var det middag laget av noen thailandske medarbeidere som jobber her på gjestehuset. Det kostet 100 nkr per pers, dessverre litt for lite ordentlig mat og litt for mye ris slik at ikke alle ble skikkelig mett. Men vi er jo på ekskursjon. Stedet, øya, påvirker meg på en måte jeg ikke helt kan få tak i. Jeg fokuserer ikke lenger på de enkle tingene, men lar alt liksom hende, jeg kjenner en slags allmen nysgjerrighet som også lett kan forveksles med likegyldighet. Roen, den utrolig imponerende naturen, omgivelsene og en fullstendig annerledes måte å leve provoserer viljen til å fokusere igjen, få tak i ting, men fører også til at jeg helst vil gjøre som alle andre, ikke bry meg så veldig mye om noe som helst, noe som fører til en hjelpeløst Ikke-lenger-spør-hvorfor-holdning. Jeg tror det skyldes sannsynligvis ikke bare Svalbard som sted, men også antall og måten inntrykkene flyter inn til meg (bortsett fra alt med språket). Det er klart at jeg har problemer å få inntrykkene klassifisert, kategorisert, sortert inn i en grunnramme, få et grunnleggende spørsmål som jeg kunne prøve å svare på under oppholdet og med dette finne grunnen, finne strukturen igjen. Kanskje er det til og med stedets uendelighet, denne hjelpeløsheten egentlig, som er motivasjon til folk for å komme hit? Utopier de selv har bygd og nå prøver å leve ut? Da vi gikk en tur i kveld til et utsiktspunkt i nærheten, kom vi forbi flere stasjoner fra en av de taubanene som en gang gikk inn til og ut av Longyear havna. Konstruksjonen, dels lagd av tre, dels lagd av stål, sammen med viten om at mennesker en gang i fortida måtte ha bygd den, imponerte enda mer fordi den fortsatt fantes, fordi den ikke bare kunne betraktes, men også kjennes. Samtidig har alt som finnes her, en bismak av å være midlertidig, bare bygd for å ble tatt tilbake til naturens rike en gang i framtid. Husene ser ut som om de kunne flyttes når som helst fordi de er bygd på fundament laget av påler, kirkegården kan best kalles improvisert og er egentlig mer dekorasjon enn noe annet (det finnes forskjellige synsvinkler om det er lov å dø på Svalbard eller ei). Jeg synes at stedet, området, det å være her, er en utfordring for oss alle. Hver og en av oss får hver sine tanker og hver sine inntrykk; kanskje om midnattssola, om roen, om tranghet i rommene, om fravær fra fastlandet, om rammen som mangler ... alt mulig. Det blir fortsatt spennende – i morgen (senere) tar vi vår første båttur til Barentsburg, til russerne. Vi tar skip i 2–3 timer, og skal gjøre ting der. Det er planlagt et besøk til det russiske konsulatet, men besøket er fortsatt „under forbehold“, står det i programmet. Vi får se.

Dag 3: søndag 21. juni

loggbokfører: Josephine Becker

I dag skal vi tidligt op, for vi skal besøge Barentsburg, som er en russisk kulmine, der stadig er aktiv. Der er afgang kl. 8.30 med bus fra gæstehuset 102. Derefter skal vi videre med skib. Det bliver spændende, om vi kommer til at se en isbjørn. Vi er på skibet og Vadim, som er vores guide for denne og den næste tur til Pyramiden, har fortalt os om skibets sikkerhedsanvisninger. Vadim kommer fra Uralbjergene, og er egentlig ansat på universitetet der, hvor han arbejder med matematik. Siden 2008 kommer han til Svalbard hver sommer, for at arbejde som guide. ... Vejret er ret koldt, men er alligevel godt. Vores første station er Esmarkbreen – noget jeg aldrig har set før, og som jeg er virkelig spændt på, at se! ... Det er imponerende, at se disse masser af is, som udstråler forskellige farver – blå, brun, hvid osv. Det er fascinerende, hvor stor sådan en gletsjer er – sejl båden foran, der heller ikke er lille, virker ligefrem som en miniatureudgave. Når man drejer hovedet og ser på Isfjorden, er der en kreds af bjerge, så langt øjet rækker – et billede jeg aldrig vil glemme igen. Herfra tager det cirka en times tid, at sejle til Barentsburg. Bølgerne kommer lidt fra en uheldig retning, og nogen af os har det ikke så godt længere. Men det skal nok gå. Der serveres mad lige om lidt – i alufolie grillet laks med en kogt kartoffel, krydderquark og et par grøntsager. Det smager dejligt! Jeg glæder mig allerede til vores næste tur til Pyramiden, og håber på, at vi kan få laks igen. Omkring kl. 13.00 når vi til Barentsburg. Nogen af os får en SMS med velkommenshilsner fra Rusland – Barentsburg hører nemlig, som vores guide fortæller os, både til Norge og til Rusland. Størstedelen af de folk, som bor her (400 mennesker hele året rundt og derudover 50–100 sæsonarbejdere om sommeren) kommer fra Rusland eller Ukraine, så hovedsproget er russisk. I Barentsburg oplever vi, endnu mere end i Longyearbyen, den stor ambivalens mellem fortid og nutid, der er med at give stedet sin charme. Det hele virker utroligt fattigt, beskidt og forfallent men er ligeledes smukt og fascinerende. Denne ambivalens spejler sig i stedets arkitektur. Her findes bygninger, som minder meget om DDRs elementbyggeri, som stadig kan ses i Marzahn-Hellersdorf. Disse står lige ved siden af den ret moderne ambassadebygning, der igen står i nærheden af et grønt træhus og den lille russisk-ortodokse kirke. Det er svært, at forestille sig, hvordan livet her må være – uden kontanter - Alt hvad man kan købe, køber man med et særligt kort, hvor

pengene trækkes fra lønnen. Fødevarer bliver leveret en gang om måneden. Der er ikke meget håb for fremtiden, for kulminen er næsten opbrugt. Politikkerne giver den maksimal ni år. Men vores guide er alligevel ret stolt og optimistisk stemt, når hun fortæller om sit liv i Barentsburg. Jeg tror, at denne indstilling er den eneste mulige, for at kunne overstå de hårde vejrforhold og isolationen, som man er udsat for, når man bor så langt ude i naturen.

Dag 3: søndag 21. juni

loggbokfører: Victoria Reim

Idag gjorde vi vår första båttur. Vi måste stå upp tidigt därför att bussen hämtade oss klockan 8.30. Vårt skepp hette Polargirl – så klart att det blev en underbar resa! 😊 Vår guide Vadim gav oss en säkerhetsundervisning och berättade om vad som vi skulle se under de kommande timmarna. Innan vi kom till Barentsburg hade vi möjligheten att titta på Esmarkbreen. Det var helt fascinerande att se en glacier – det var första gången jag såg så stora ismassor. Sedan åkte vi vidare till Barentsburg – en gammal russisk bosättning. Där finns fortfarande en aktiv kolgruva. Under resan dit fick vi en fantastisk lunch – lax och grillad potatis. Vi kom till Barentsburg ca. klockan 13 och träffade vår kvinnliga vägledare. Med henne lever ca. 400 personer i Barentsburg, framförallt ryska och ukrainska gruvarbetare. De flesta stannar där i tre år och jobbar för Arktikugol. Vår guide berättade för oss att de flesta män aldrig har semester och därför finns det många som tar med sig sina familjer. Hon är bara en av fyra kvinnor som kom självständigt och utan en annan person till Barentsburg. Jag tänkte på om jag kunde leva där men svaret vore blankt nej, inga tre år i alla fall ... Också vår vägledare sade att man ibland måste påminna sig om var man är och hur underbart det kan vara att bara stå där och titta på naturen! Hela panoramat var verkligen fascinerande – överallt fanns berg med lite snö på toppen – jag för min del kunde ha tittat på det i timmar! Guiden berättade också om många fakta om Barentsburg. Barentsburg är den näst största tätorten på Svalbard, efter huvudorten Longyearbyen. Turismen börjar bli allt viktigare för Barentsburg, eftersom gruvedriften nästan alltid har varit olönsam. Det kommer en helikopter en gång i månaden och lämnar de viktigaste livsmedlen åt dem, t.ex. vodka. 😊 Varje person får bara köpa en liter vodka per månad och det känns verkligen för lite när man tänker på ensamheten. För mig kändes det också lite obehagligt att gå igenom denna stan eftersom vi tittade på hela området som om det vore en utställning/ett museum ... också på människor

som lever där ... På väg tillbaka tittade vi på fågelberget, jag har tyvärr glömt fåglarnas namn – det fanns så många speciella sorter, och på Svalbards Global Seed Vault. Några av oss såg en valross och alla väntade på att se den en gång till men den dök inte upp igen. På kvällen var allt lagom! Turen var verkligen ansträngande så att jag tittade på Tatort på det nordligaste stället jag någonsin har gjort det!

Dag 4: mandag 22. juni

loggbokfører: Rebekka Bohrer

Dag fire byr på flott vær. Solskinn og dype farger. I alle fall jeg har endelig fått sovet ut, slik at er jeg lysvåken og klarsynt i dag. Eller er det bare det, at jeg liksom har ankommet i Arktis? At jeg klarer å takle alle disse nye inntrykkene som gjorde med trøtt i stad? At jeg endelig kan slappe av uten å være redd for at jeg går glipp av noe som helst, her i det uvirkelige landskapet? Men uansett, ordentlige studenter som vi er, skal vi på skole i dag. Det første som jeg synes er ganske pussig, er at vi igjen må ta av skoene – på universitet. Da vi kommer inn i foajeen kjennes det med en gang behagelig. Også her er hele rommet kledd med tre, og de asymmetriske bjelkene gjemmes bakom lys kobber, selv informasjonsdisken er kledd ut med det rosa tindrende metallet. Og lyst er det, takk være de store vinduene som befinner seg i hele bygget. Informasjonskonsulenten hilser oss velkommen på et stort auditorium – stort i hvert fall om man tar hensyn til størrelsen av UNIS-bygget i seg selv. Vi får en oversikt over hvilke studier studenten driver med, generelle tall om hvem det er som tar ett eller to semester her i Nord og noen detaljer om sikkerhetsopplæring alle nye studenter må gjennomgå. Det er ting som oseanografi og nordlysforskning de holder på med her... Ikke akkurat fagområdet mitt – slår det meg plutselig. Og så blir jeg enda mer oppmerksom, da konsulenten forteller om årsstudiet Arctic nature guide. Hva er det som skjer? Har jeg virkelig lyst til å bli på dette øde stykke land, som er nærmere Nordpolen enn hjembyen? Jeg rekker ikke å tenke tanken ferdig, men vi har jo noen dager igjen på øya! Etterpå blir vi vist rundt på UNIS. Det kunne virkelig vært koselig å lese til eksamen på det her biblioteket! På et universitet på et ikke-sted. Det er slik jeg føler det noen ganger siden vi har ankommet. At alt det her, er da bare ikke sant. Bare det at i gangen foran utstyrlageret er det ei hylle for rifler og pistoler, det gir en litt rar magefølelse. Men sånn er det vel bare på Svalbard.

Middagspausen fører en del av oss til Longyearbyens utkant. Nå er vi ikke forskere lenger,

men tullede turister. Så klart vi tar bilder av Isbjørnskiltet! Det er ikke akkurat overraskende at også det her er et gjemmede for en geocach. Spaserturen fører oss videre til Adventfjordens vannkant, som pga. fjære har gått tomt for vann akkurat da. Men det gjør ikke noe, for fargene vi får se, er helt utrolige. Jeg kunne aldri ha tenkt meg at Arktis var såpass fargerik! Blått og hvitt, så klart! Grått, brunt og all slags andre jordfarger, greit det! Men ti forskjellige blåfarger? Hvitt i flere nyanser? Til og med grønnefarger? Og alt det er blanda på et sted, der det går rykte om at det består av ingenting, eller enda verre, at det overhodet ikke finnes. Men hallo!? Hvor er det da jeg befinner meg akkurat nå?! Senere, på det trange kontoret til Svalbardpostens redaktør, får vi mer generell informasjon om Svalbard og flere detaljer om isbjørn. Etterpå tar vi et bilde av hele gruppa vår, uten foran redaksjonen. Kommer vi til å havne i avisa? Men det er da ikke tanken jeg går rundt med resten av dagen. Dagens tanke går mer og mer ut på om hvordan jeg får det til å bo og jobbe her i noen måneder, kanskje litt lenger. At det også hadde vært gøy å gå i praksis her. Og at det må jo gå an å takle mørketida. Det er noe som skjer med meg på den plassen her! I forkant av reisen ble det snakket mye om og hvordan tidsfølelsen kommer til å forandrer seg. Jeg kjenner mye mer at tilknytningsfølelsen – for å få et navn på det – forandrer seg. At jeg overhodet kan tenke meg å bo her, det hadde jeg ikke forventet for bare tre dager siden. Og det er fem dager igjen jeg får være på Svalbard...

Dag 4: mandag 22. juni

loggbokfører: Dimitri Trevelyan

Da jeg vågner, er jeg meget træt. Egentlig har jeg sovet længere i dag end de sidste tre dage—end de sidste tre uger, faktisk— men jeg tror, at min kroniske søvnløshed alligevel forlanger, at jeg endelig skal betale min regning. Efter der er blevet holdt mandtal, går vi alle ned til UNIS. På vejen ser vi — som vi også gjorde de to forrige gange — et rensdyr. Denne gang forsøger vi dog alle, at være meget stille, da vi ikke vil skræmme det væk igen. Så vidt jeg ved, er renerne her faktisk på ingen måde sky, men de fleste fornuftige væsner i Longyearbyen løber væk, når en flok højlydte turister kommer imod dem - det kan jeg godt forstå.

I UNIS-bygninger skal man, som i næsten alle bygninger i Longyearbyen, tage skoene af. For mig er det lidt af et mareridt, da mine fødder altid fryser. Og denne gang bliver der heller ikke tilbudt nogen hjemmesko. Desuden har jeg også hvide sokker på. Jeg er åbenbart den eneste, som ikke har mørk fodbeklædning på. Men det skal der nok blive ændret på, før dagen er forbi. Siddepladserne i Unis er meget bekvemme - egentlig næsten for bekvemme. Jeg begynder at falde i søvn og jeg er sikker på, at repræsentanten fra universitet lægger mærke det. Måske jeg skulle lade som om, at jeg simpelthen hører meget intensivt efter alt, hvad hun siger, og nikker anerkendende til alle pointer. Og måske skulle jeg råbe "Akja?", eller noget lignende, i øjeblikket hvor jeg kommer tilbage til bevidstheden. Selvom at halvdelen af de studerende kommer fra nordiske lande, er alt undervisning på UNIS åbenbart på anglernes sprog. Det er lidt deprimerende at høre. Apropos engelsk, i foredraget bliver der flere gange brugt et ord, der lyder som „skuter“. Det er først, da der vises et billede af denne ting, at det går op for mig, at der egentlig menes en snemobil - Eller en „Dreckmobil“, som vi har omdøbt dem til, for bedre at kunne reflektere de nuværende vejrforhold. Isbjørnene er samtidigt blevet omdøbt til „Dreckbären“. Og hvilket barn har ikke skønne erindringer, af en dejlig vintereftermiddag hvor de har bygget en «Dreckmann»? I hvert fald er det et lidt mærkeligt ordvalg, da ordet for „snemobil“ på engelsk faktisk er „snowmobile“, og ikke „scooter“, som betegner et helt anden slags fartøj. Men for meget længe siden har jeg lært, at det vigtigste når man skaber unødvendige pseudoanglicismer, er at man altid skal bruge det dumme ord, man kan finde. Så snart vil alt hedde „flerple“. Alt. Efter foredraget går vi forbi våbene („Welfare rifles“) og videre til udrustningsforrådet. Her står der meget om „scooters“. Christof, Torben og jeg diskuterer, om vi måske skulle ændre alle forekomster af ordet „scooter“ til „Dreckmobil“. Det er jo vigtigt, at have en tysk oversættelse, da der er mange tyske turiste på Svalbard. Der bliver også diskuteret, hvordan «Permafrosty den Dreckmann» kan blive integreret i systemet. Men er «Permafrosty» ikke allerede tilstede? I vores hjerter? Det vil sige, at han allerede er integreret i et meget vigtigt system, et system som vi altid vil bære med os – vores blodomløb. Vores hjerter slår kun for dig, «Permafrosty».

Efter rundvisning fik vi noget tid til at spise, men det bryder jeg mig ikke om. Mest fordi at man kalder det „lunsj“, som er nok til at få en til at miste appetitten. I hovedsalen står der en masse stolagtige ting, der ser ud som flade påskeæg, eller flerfarvede kartoffelskiver, eller de underlige terninger som kaldes for mad i den oprindelig Star Trek. I hvert fald noget som

minder om ulækkert udseende mad. Men som sagt, vil jeg alligevel ikke spise dem – jeg vil bare sove. Også på dem, på trods af stolenes ubehagelige udseende af en blanding af mad og møbel. Åbenbart finder UNIS det vigtigt, at vi bliver mindet om alle vores fysiske svagheder på samme tid. Så jeg lægger mig ned på en kartoffelskive. Efter at jeg vågner, ser jeg, at jeg har mere end en halv time, indtil vi skal være på Svalbardsposten. Så jeg går ned til kysten. Det går op for mig, at selv om vi har sejlet lidt rundt i det i går, er ishavet stadigvæk det eneste af verdenshavene (hvis ikke man medregner det sydlige ishav), som jeg ikke har sat min fod i. Det må have været et tegn, at jeg var nummer 6 i den daglige tælling, for vandløbene ved kysten ligner det foran Landsbyen i «The Prisoner». Dog har vi her ikke sand, men mudder. Så jeg synker ned i mudderet og sidder fast. Det minder mig om dengang jeg forsøgte, at gennemføre en Wattwanderung i Husum (senere lærte jeg, at det måske er, det absolute værste sted at prøve det). Men denne gang sluger mig mudderet i det mindste ikke op til læggen. Så jeg skal nok komme ud af det igen, dog lidt snavset.

Derefter må jeg skynde op til Svalbardsposten. Jeg forsøger, at gå igennem græsset og en lille bæk, for at fjerne lidt af mudderet. Men mudderet er af den fine sorte slags, som ikke er så let af skylle at. Nå ja, i hvert fald bliver jeg jo alligevel nødt til at tage skoene af der. På Svalbardspostens kontor er det meget varmt, og vi er alle presset sammen i et temmelig lille værelse. Der er også chokoladekiks, som smelter lidt i heden. Heldigvis er der også kaffe; jeg kan kun antage, at den oprindeligt var kold, og man satte den på bordet for at opvarme den. Men før jeg tager noget af den, går jeg ind i tekøkkenet for at vaske hænder (er det uhøfligt, at gøre det? Jeg er helt ærligt ikke sikker på det. Desværre behandlede vi ikke dette emne i Hobo Charm School). Avisens historie bliver fortalt, og der rækkes et hæfte med de ældste eksemplare af avisen rund. De meget tidlige udgaver har en særlig charme. De indeholder håndtegninger, og avisen ser ud, som om den blev skrevet på en skrivemaskine. Det går også op for mig, at bogstavet „ø“, efter de første to eller tre år, forsvinder og bliver erstattet af «ö». En klar forværrelse. Efter at vi endelig er frigjort fra kikseovnen, vil redaktøren have et billed af os. Han kommer ud af bygningen iført den samme tynde jakke, som også han havde på inden i «bageriet». Måske er han bare immun overfor både kulde og varme. Jeg er i øvrigt næsten ikke til at se på billedet. Og det er bare „næsten“ fordi, at redaktøren har bedt personen foran mig om at flytte sig lidt, så jeg ikke ville være helt usynlig. Vi vil ikke gøre sagen for svær for politiet.

Denne aften skulle vi ud og vandre. Det har noget at gøre med „Geo-caching“, som Tomas er helt vild med og som alle synes at kende til, bortset fra mig (det er en god metafor for hele min tid på instituttet). Vi skal åbenbart gå op til ruinen af den grubebygning, som Rasmus og jeg talte om at besøge under vores vandring den første dag. Da gruppen nærmer sig foden af bjerget, bliver det dog klart, at der egentlig er en vandrevej som fører derop, men som vi ikke lagde mærke til den dag. Så det er åbenbart meget lettere at komme op til bygningen, end vi troede den første dag. Men jeg er utålmodig og holder jeg mig ikke helt til vejen. Jeg klatre på stenene for at følge den mest direkte vej op til bygningen. Jeg har levet et godt stykke tid ved kysten (jeg er egentlig blevet opdraget af eremitkrabber), og har vandret uendelig mange vandreturer på alle slags stenformationer, så jeg er vant til at hoppe fra sten til sten. Denne evne, som jeg har tilegnet mig ved kysterne, lader sig let overføre på bjerge. Men jeg glemmer, at retningen er vertikal, hvilket gør vejen besværligere end ved kysten. Så jeg bruger lidt for mange af mine kræfter på de første etaper, og er lidt forpustet da jeg kommer til de højereliggende dele. Hybris, lille krebsdyr! Da vi kommer tættere på bygningen, er der lidt skrald at se på bjergsiden; jeg tager en fejekost, dypper enden ind i en bæk, og med bevægelser som en animatronisk dukke, begynder jeg grinende at skrubbe på stenene. Jeg opfordrer også de andre til venligst at rengøre stenene, efter at de har trådt på dem. Men jeg er den eneste, der synes, at det er en sjov ide. Men så er der da i det mindste en, der kan lide mine vittigheder.

Vi når op til udkigspunktet. Udsigten er herlig. Jeg ser, at Lill-Ann allerede er gået videre op til bygningen. Jeg kan ikke modstå en forladt og forfalden bygning, så følger efter. Lige ved indgangen (og med „indgangen“ mener jeg, det sted hvor muren er faldet af) har nogen klistret en lille, sort ting fast på en bjælke. Vi formoder, at det er den såkaldte cache. Eller måske en bombe? Bygningen er meget større, end den ser ud til at være udenfra. Den er behagelig uhyggelig og består af en lang, lidt bøjede gang med nogle hjul og andre mølleagtige maskindele. Der er flere siderum, derunder et grimt udseende toilet, som jeg naturligvis tager et billed af. Nogen må jo dokumentere verdens toiletter. Også selvom at de ikke ser ud af mere end en spand med et hul i bunden. Det er ikke engang en spand af den bedste kvalitet, og jeg har også set bedre huller.... Længere nede mod enden af hovedrummet ser jeg en metalkasse på gulvet. For at bidrage til atmosfæren, er kraniet af et rensdyr stillet på den. Der er også en mindre trækasse fyldt med gammelt papir, deriblandt en gæstebog (det andet papire hører til tidligere gæstebøger) . Vi skriver alle under i den.

Så lægger jeg mærke til en trappe ved enden af bygningen. En stor bunke af snavset sne (en slægtning af Permafrosty?) spærrer vejen op, men det lykkes mig at komme ind und gelænderet. Der befinder jeg mig i en mørk og dejlig uhyggelig skakt, som fører opad og ind i et endnu tættere mørke. Halvvejs oppe ad trappen til den ene side, befinder sig et lille rum, som er fyldt med forfaldte maskiner og som står i åbent dagslys. Få meter videre er vejen spærret af en ominøst udseende lavine. Så jeg har intet andet valg, end at gå ned igen. De andre er i mellemtiden ankommet til bygningen. Vi peger den lille ting på bjælken ud for Tomas, men han mener det er en „bombe“, også fremtryller han en meget større sort pakke ud af bygnings væg. Det er åbenbart den rigtige cache, og den fyldt af forskellige slags papir. Men ikke den skattekortsatige forvitrede slags som i gæstebogskassen. Den ville dog passe lidt bedre til en skattejagt, ikke sandt? Jeg viser trappen til nogle af de andre; de finder det lille siderum – eller „balkon“, som de kalder det— meget sjovt, men er ligesom mig lidt skuffet over, at man på grund af lavinen ikke kan gå videre. Caroline forslår, at det måske ville være muligt at komme videre udefra. Ikke nogen dårlig ide ... Da de andre skal til at gå ned igen, ser jeg, at Rasmus og Lill-Ann faktisk kommer tilbage fra lidt højere oppe. Jeg spørger Rasmus, hvad de har fundet der; han siger at der faktisk ikke var så meget at se, bare nogle fodspor og en fuglekoloni, og at man kunne komme op på taget, men ikke videre, fordi at det var for stejlt. Der tager jeg som en udfordring. Så mens de andre går ned igen, går jeg endnu højere op. Jeg vil se, hvad der er på den anden etage ... Taget er helt dækket af sne. Som sagt er der mange fodspor i sneen – vi er langt fra de første, som har begivet os ud på dette eventyr i den seneste tid. Jeg tilføjer nogle af mine enge spor i sneen. Efter nogle skridt synker mit højre ben i sneen, helt op til låret. Eller rettere sagt ikke bare ned i sneen, men også ned i taget. Der er åbenbart flere huller i taget. Da jeg ser på de andre spor, opdager jeg en eller to videre eksempler på usædvanlig store og dybe huller. Jeg er åbenbart heller ikke den første, til at have denne erkendelse. Men Rasmus havde ret – der er ikke så meget at se lige her. Der er dog en slags stenmur lidt højere oppe, og så stejlt er det heller ikke. Så jeg klatrer videre. Muren viser sig – i det mindste i dens nuværende form – at være mere eller mindre kun en mur, ikke en hel bygning. Jeg spørger mig selv, hvad den mon blevet bygget til. Det ligner lidt ruinerne af et irsk kloster – hvad egentlig passer meget godt til dette stenede landskab – men jeg tvivler på, at munkene nåede så langt op nordpå.

På den anden side af muren er det, imodsætning til nede ved taget, faktisk muligt at gå videre, men her er det lidt farligere. Da jeg springer fra sten til sten, løsner nogle af dem sig

og falder ned i afgrunden. Men heldigvis er mine bjergkrabbeevner tilstrækkelige til at opretholde balancen, og jeg rejser ikke med på deres nedtur. Jeg kommer på sikker grund, og dermed til indgangen til en skakt. En lille stang med en anden, mindre „bombe“ står ved siden af den (så ufarligt er det her åbenbart ikke!). Indgangen er temmelig lav, halvfyldt med sne, og indrammet med røde, rustne stålbjælker. Den gaber inviterende truende til mig, som en stor sulten mund (en af de kartoffelskiver fra tidligere i dag ville tilfældigvis passe perfekt ind). Jeg har hørt, at vi skal gå forbi nogle gruber senere, men ikke ind i dem. Så jeg er naturligvis forpligtet til, at gøre det nu. Jeg er nødt til at rutsje ned ad sneen for at komme ind i skakten. Heldigvis har jeg – som altid når jeg rejser, efter at jeg var nødt til at stige ned fra et bjerg i Kyoto i næsten komplet mørke – en lommelygte med mig. Sneen fylder faktisk halvdelen af skakten – jeg er nødt til at dukke mig for at komme videre. Skakten er temmelig lige, og ståldragerne fortsætter langs væggene. Med regelmæssig afstand drypper der store vanddråber ned fra taget, hvilket gør rummet temmelig fugtigt. Det minder mig mere eller minder om en regnvandskanal. Men i stedet for flydende vand på bunden, har vi sne. Det overrasker mig lidt; ikke fordi at det er en helt ny oplevelse at se sne i Arktis, men fordi jeg havde forventet, at det ville ophøre her inde i skakten, men det virker som om, at det fortsætter så langt jeg kan se. Hvor kommer det mon fra? Jeg ved også fra andre regnevandkanaler, at det kan være meget anstrengende at gå i en nedbøjede holdning i længere tid, så hvis et rør (eller en skakt) forsætter på den måde, er det ofte ikke umagen værd at gå videre. Og det ville vist være endnu mere besværligt, når man skal gå igennem sne. Så jeg vender om. Da jeg kommer ud af skakten igen, lægger jeg mærke til, at et par togskiner fører ud af den og ned af et afhang. Det ser ud som om, at det engang var forbundet med bygningen dernede. Faktisk er der et lille maskinhus lidt længere nede ad bjerget, som synes at have været en del af et liftsystem. Nu er der dog kun en bunke rustne hjul tilbage. Jeg forsætter vejen ned ad bjergsiden, og befinder jeg mig endelig på den anden side af bygningen. Men derfra kommer man heller ikke op på den højere etage. På denne side af bygningen ligner husmuren et tårn af forvitret træ og metal stablet op på en helt tilfældig måde. Det ligner en truende konstruktion fra mine drømme. Jeg er lidt imponerede over, at det også er lykkedes det at bestå i den virkelige verden (jeg har længst opgivet at håbe på, at New York Castle også skulle opstå in realiteten). Men at klatre derpå, det tør jeg, imodsætning til i mine drømmene, ikke.

Så er det tid til, at gå helt ned igen. Her består bjergsiden af en fin blanding af kul og grus. Det er stadigvæk temmelig stejlt, og mens jeg går ned, accelerer jeg uden at ville det. Mine bevægelser ligner en slags spastisk dans udført af en tegnefilmsfigur. Heldigvis er der ikke nogen andre tilstede, som kan se det (jeg vil jo ikke have, at nogen forsøger, at kommercialisere min kunst). Jeg styrer ind i en snæver fure, for at genvinde lidt mere kontrol, mens jeg forsætter vejen ned ad bjerget. Efter at jeg kommer ud af den igen, har landskabet forandret sig betydeligt. Nu er der et dejligt, blødt mostæppe, som jeg kan hurtigt løber hen over uden at miste balancen. Jeg hører fugle (den koloni Rasmus talte om?) fra himlen over mig; de er vistnok ansvarlige for vegetationen her, som Vadim forklarede os på båden i går.

Jeg når snart frem til vejen igen. Der er skikkelser ved bjergfoden hvor vi startede opturen; jeg går i deres retning, og ser at det er Lill-Ann og nogle andre. Alle de andre er stadigvæk halvvejs oppe på bjerget. Lill-Ann er lidt overrasket over, at se mig komme fra den anden retning og jeg forklarer hvorfor, min tur ned ad bjerget var lidt hurtigere, end man ville have forventet. Jeg beskriver også området deroppe, og tilføjer, at jeg så en anden „bombe“ der. Hun svarer, at det egentlig er en slags lavinesensor, og at vi på ingen måde skulle kalde det en bombe. Selv om det egentlig var hende som startede med det.

Vi går tilbage til gæstehuset. Da jeg kommer tilbage til min værelse, fortæller jeg de andre om mit eventyr, og viser dem billederne. Alle kan godt lide det af graffitten med „THOSE BELIGIANS“. Lidt senere kommer resten af vandregruppen forbi vores vindue. Jeg hilser på dem; de er også overraskede over, at jeg faktisk gik opad i stedet for nedad, men alligevel er kommet ned før dem. Jeg tror, at Johannes vil sige, at jeg nu hedder „Bi-mitri“ (måske fordi jeg fra deres perspektiv må have fløjet ned af bjerget ...? Og min betydningsløse plapren er som en uforståelig summelyd ...?) men jeg kan ikke rigtig høre det, fordi en af dem i værelset skynder sig hen til vinduet og skriger til en af de nyankommne, at han er „eine dreckige Hure“, fordi at han har været oppe på bjerget uden ham. Jeg beder Johannes om at gentage det, men det fungerer heller ikke, fordi Huren-tiraden også gentages. Det er åbenbart meget, meget vigtigt at den vedkommende forstår, at han er en snavset ludder. Så vil jeg ikke afbryde. Men måske kommer denne ytring ikke på et tilfældig sted, for måske kunne man sige, at jeg på en vis måde, også er en snavset ludder? Er vi da ikke alle kommet til Svalbard, for at blive lidt snavset? For at slippe væk fra den rene, stærkt kontrollerede „civiliserede“

verden, og lade hænderne blive lidt beskidte i den utæmmede natur, eller i det mindste i de menneskeforladte steder, som naturen nu vinder tilbage? Vil vi ikke alle på sin vis blive til Permafrosty dem Dreckmann? Med en flaske snaps og en cigar som næse, og en omverden lavet af kul? Det er i det mindste drømmen – den dejlige, snavsede drøm – realitetener dog her lidt anderledes. Longyearbyen ser ved første blik stadigvæk ud som en beskeden, temmelig provisorisk grubeby, men inde i bygningerne er alt pænt, hyggeligt og helt moderne. Og, som Christof engang sagde, er friheden kun teoretisk – i praksis bliver den stærkt indskrænket. Det er svært, at komme til de virkelig menneskefrie steder, og man skal i hvert fald have en bevæbnet ledsagelse, hvis man vil ude i den rene (eller snavsede) natur. Man får altså bare det rensede snavs, som den pasteuriserede kompost man dyrker champignoner i. Men det som vi virkelig længes efter, er at være en vildsvamp, en morkel eller en kantarel. Vi klamrer os til de få øjeblikke, hvor man faktisk er fri til at udforske lidt af omverdenen selv, så beskedne som de måtte være. Alligevel betyder de meget mere, end en rundeskortering i et mere eksotisk miljø. For trods alt, er disse frie øjeblikke, noget man har for sig selv. Og os selv er hvad vi leder efter her i norden.

Dag 5: tirsdag 23. juni

loggbokfører: Caroline Frenzel

I morse, precis innan vi gav oss i väg, hade jag sett två renar utanför fönstret. Det blev jättefina bilder! Första punkt på dagens program var besöket hos sysselmanen respektive hans assistent. Byggnaden påminde mig om Nordische Botschaften i Berlin. Rummen var inne också klädda med trä och allt kändes varmt. Naturligtvis fanns det igen en uppstoppad isbjörn som nästan överallt här på Svalbard. Från foajén hade vi en fantastisk utsikt med ett panorama över Adventfjorden och de många fjällen på den andra sidan. Det fanns även en kikare genom vilken jag såg många renar. I konferensrummet berättade assistenten något om historien, till exempel om Svalbardtraktaten från 1920, och hur det är med förvaltningen på Svalbard. (Tyvärr var jag ibland så trött att jag inte förstod allt.) Vi hade många planer för dagen och så handlade vi bara snabbt på Coop och i bageriet som har jättegodas kanelbullar. Nästa punkt på dagordningen var besöket på North Pole Expedition Museum (före detta Spitsbergen Airship Museum). Där fanns det många bilder, artiklar och utställningsföremål som påminde om dem som var pionjärer i upptäcktsresor genom Arktis. För symposiet har

Aga, Kathrin, Vicky och jag även kunnat prata med Ingunn som är ägare till museet. Hon berättade om sin motivation för att komma till Longyearbyen och några andra saker om att leva där uppe. Efter museibesöket åkte vi med bussen till det Store Norske Kulgruva 3. Där fanns det t. ex. en stor hall som är Longyearbyens största partyrum idag. Otroligt! På väggen fanns det stora bilder på vilka man kunde se de före detta gruvarbetarna på jobbet. Jag blev mycket imponerad av bilderna. Vi fick också gå genom några av gruvans delar något som var väldigt spännande. Men jag kan verkligen inte föreställa mig att jobba där – jobbet är ansträngande, det var så kallt och om vintern har man inte ens dagljus efter arbetsdagens slut. Väldigt frusna väntade vi alltså på bussen som körde oss till Svalbard Global Seed Vault. På norska heter det Svalbard Globale frøhvelv. Jag kan inte ens nu begripa att nästan alla fröer som finns på världen är lagrade där. En gång till på resan var jag mer än imponerad. På Gjestehuset hade vi tyvärr inte lång tid att vila eftersom gudstjänsten i Longyearbyens kyrka började klockan 7. Gudstjänsten var intressant och våfflor som vi fick i församlingsrummet var mycket goda! Jag kommer att sakna våfflor med sylt när jag är tillbaka. En kvinna som jobbar i kyrkan berättade om kyrkan, om ryktet att man inte får bli begravd där (det var en amerikan som trodde det) och hur hon upplever församlingen i Longyearbyen med alla människor från de olika nationaliteterna. Dagen slöt med cache-jakten vid den gamla taubana-stationen. Naturligtvis framgångsrikt! =) Läggdags: kvart över tolv (en bra tid!).

Dag 5: tisdag 23. juni

loggbokfører: Frauke Ebert

Touched and Touching (Maurice Merleau-Ponty) 'Merely by touching things, we know far more about them from a natural approach than the theoretical approach can tell us – and above all, we know it in a different way.' Dagen er bra oppfylt med foredrag, opplevelser og hendelser. Forskjellige steder i Longyearbyen skulle oppdages og utforskes og folk skulle møtes. Er jeg egentlig i Norge eller ei? Frokosten prøver å overbevise meg som hver morgen, at jaha dette her må være Norge: brunost og jordbærsyltetøy på frokostbufféen. Men tross alt er jeg ikke helt klar over, om jeg skal stole på dette, eller om jeg heller begynner å spørre meg, hva det egentlig betyr å tilhøre en nasjonalitet? Hvor viktig er det for et menneske å ha en nasjonal identitet? Svalbard er norsk territorium, men alle får lov til å bo der hvis de har mulighet å sørge for seg selv.

Vår første avtale er besøket hos Svalbards sysselmannskontoret. Han selv har for mye å gjøre, derfor forteller oss hans juridiske rådgiver Magnus Hovind Rognhaug i et godt strukturert foredrag om Svalbards historie og særlig lovssituasjonen før og i dag. Fra 'Terra Nullius' til Svalbardtraktaten i 1920 og Norges suverenitet i 1925. Som en viktig årsak nevner han at Russland var svekket etter krigen og at de andre maktene hadde ikke lenger særlig stor interesse. Som kan leses på sysselmannens nettsider¹ er det til sammen 42 land som er med som parter i Svalbardtraktaten. Norge har høyhetsrett, men skatt og inntekter på Svalbard skal bli på Svalbard.

Det meste han forteller om finnes igjen på nettsiden. Men det var interessant at han forteller om den berømte fangstmann Hilmar Nøis og hans forsøk til å overbevise første kona si til å bli med ham på Svalbard. Han bygde et riktig luksuriøst hus med flaggstang og gardiner for å holde henne der. Men etter Magnus sine ord, hjalp selv dette ikke; hun dro, men så fant han en ny kvinne og hun ble hos ham. Dette tegner et bilde om kvinner som ikke holder ut eller krever mye for å leve i arktiske strøk. Om livet er altfor karrig, så drar de heller hjem ... Minst et riktig hus med gardiner og flaggstang må mannen skaffe for at en kvinne utholder livet under arktiske betingelser ...

I dag er det hovedsakelig turismebransjen som Svalbards økonomi satser på. En ny og større kai skal bygges for at ennå større cruisebåter får anledning å legge til. Rådgiveren fremstiller dette som ambivalent: Naturvern og masseturisme passer ikke særlig godt sammen, men tross alt er turismen et viktig næringsgrunnlag i dag, som man forventer å blomstre opp ennå mer i fremtiden. Sannsynligvis blir samfunnet på Svalbard stadig mer avhengig av denne bransjen.

Senere samme dagen blir samme saken hevdet av gruvemedarbeideren som viser oss rundt i gruve 3. Han forteller om Store Norskes (Norges største kullkompani) planer om å utbygge gruve 3 som skikkelig friluftsmuseum, med Café og mulighet til å besøke gruvens drift under jorden. Omvisningen er en opplevelse. Det finnes en konserthall hvor Svalbards Blues Festival arrangeres. Scenen er bygget på to gamle gruvevogner og baren er nesten litt faretruende på grunn av at den består av store sagblad. Han virker veldig begeistret og stolt

¹ <http://www.sysselmannen.no/Toppmeny/Om-Svalbard/Lover-og-forskrifter/Svalbardtraktaten/>. [4.7.2015]

da han forteller om festene de feiret der inne. Nesten ikke forståelig for meg, stråler han veldig da han beretter om arbeidsminnene sine. Selv klart på grunn av de gode kompisene man får når man jobber under ekstreme forhold i lag. Livet er jo avhengig av hverandre. Men forestillingen å jobbe i timevis underjordisk, hele tida under livsfare, i permafrost, fullstendig mørke og til og med uten frisk luft, virker veldig skremmende på meg. Særlig under mørketiden, hvor man kommer opp og alt er og blir mørkt og mørkt og mørkt. Han har mye å fortelle, men jeg er så tatt inn av omgivelsen at jeg nesten ikke kan gjengi mye av historiene hans. Ting og tang ble bare stående og liggende. Der ser ut som om menneskene hadde forlatt graven i stor hast, men driften ble jo egentlig bare lagt ned. Samme inntrykk får jeg i Pyramiden. Bygningene virket ofte som om folk hadde flyktet, men kanskje alt som ble igjen hadde ikke særlig stor betydning når man skulle forlate livet sitt, eller også jobben sin. Han som viser oss rundt etterlater for meg inntrykket at minner og opplevelser blir tatt med og kanskje kan vekkes til livet igjen, når en gammel avis fra 1996 ligger ennå på gruvevognen, slått opp på en eller annen artikkel, og alt ser ut som om folk hadde bare gått hjem i går.

Ekspedisjonsmuseet eller Spitsbergen Airship Museet kunne ikke virkelig gripe meg denne dagen. Tusenvis av bilder, tall og navn, som var sikkert utrolig spennende, men for meg litt for mye denne gangen. Jeg tror her må jeg referere til inngangssitatet. Ved bare å sitte i nedre etasjen, i nærheten av peisen, med hefter og bøker rundt omkring, gir meg litt tid og rom for å tenke og å bare være. Av og til tror jeg virkelig at livet går i kretser og linjer som av og til kommer til å overlappe uten at man legger merke til. Men så kommer tanker opp, som minner én på noe og tilknytter den nåværende situasjonen med fortiden. Jeg tror det er nettopp der, hvor identitet bygges eller konstrueres og spesielt hvor det blir synlig. Å dra langt bort kan innimellom øke tilknytningen til herkomsten. Noen konflikter, som bare ble dekket til, kan plutselig sees ut fra andre perspektiver.

For meg er det fascinerende at de har en samling av gamle Ottar hefter fra 70-tallet til i dag. Jeg blar meg gjennom en haug av spennende tematikker og velger ut en om sauer i Finnmarken og en om viltvoksende, grønne matplanter i Nord-Norge som kan spises. (Den har riktig fine tegninger og oppskrifter).

Etter middagen står det ennå besøket på Svalbards Kirke på programmet. Det er en virkelig rask gudstjeneste, femten minutter med nattverd og en prestinne. Deretter blir det kaffe og vafler med rømme, brunost og jordbærsyltetøy og så fortalte Torunn Sørensen oss om

kirkens historie. Det var gruvearbeidere som ønsket en prest på Svalbard. Som Torunn forteller, var det mye krangel og konflikter i det mannlige gruvesamfunnet, derfor skulle presten fungere som megler. Etterhvert kom også familiene og konene til Svalbard og ifølge Torunn førte dette til at konfliktene mellom mannfolk minket. Hun antyder at det nå muligens fantes flere konflikter hjemme, men samfunnet ble veldig positivt påvirket.

Hun gjør oss oppmerksom på barnas bilde som hang i veggen. Der er det engler med scooterdress, mye grønt gress og en palme å se på.

Etter at de fleste hadde dratt, benytter vi øyeblikket å spørre Torunn litt personligere spørsmål om livet i Longyearbyen. Hun kom med faren sin til Svalbard, som var prest der i fire år. På den tiden var det ennå en regel at presten måtte flytte etter fire år. Men søstra hennes blir boende i Longyearbyen, hun jobber som lærerinne og Torunn kom mange ganger på besøk før hun valgte å flytte dit selv. Men etter at hun hadde jobbet mange år på en hospits, trengte hun en pause og avstand. Så ble det permisjon og flytting til Svalbard. Hun føler seg som å være både-og, norsk og svalbardiansk. Som hun forteller er det felles for ganske mange som lever på øya, at man ser dette som en gjennomgangsstasjon i livet sitt, men flest uten fast begrensning. Hun sier at hun ikke har planlagt når hun skal dra tilbake.

Vel, 'Touched and Touching', det som blir igjen i hodet mitt, det er bilder, ansikter, smilerynker, stemmer og deriblant noen fakter, fortellinger og datoer. Det som berører meg er ganske forskjellige ting, som jeg lagrer nå i hukommelsen min og gleder meg når det kommer frem ved et eller annet tilfelle.

Og for å komme tilbake til identiten, skal jeg avslutte tankene mine med ord fra Zygmunt Bauman:

You need to compose personal identity (identities?) in the way you compose a design out of jigsawed pieces, but you can compare biography only with a defective jigsaw puzzle, in which quite a few bits (and one will never know exactly how many) are missing. A jigsaw puzzle you buy from a shop is all in one box, with the final image already clearly printed on the box cover, and with a money-back guarantee that all the bits you need to replicate that image are inside the box and that no other image can be patched together using these bits; and so you can consult the image on the cover after every move to make sure that you are

indeed on the right (the only correct) track to the known-in-advance destination and to see how much work remains to be done to reach it. (Bauman, 2005, pp. 47–48)

Dag 6: onsdag 24. juni

loggbokfører: Torben Volkmann

Trist mørke skyer lå hen over Svalbards kyst denne grå morgen. Vi kørte hurtigt igennem forladte gader ned til havnen, hvor der det gamle, men stadig stolte skib „Polargirl“ ventede på os. Besætningen bestod af grove og garvede sømænd med ansigter, der var præget af vind og vejr og af det besværlige arbejde om bord. Dog fik vi de venligste hilser af Vadim, en ung russe, som skulle være vores guide på denne rejse. Snart kom vi i fart og sejlede, uden at vide hvad der ventede os, hen over den bølgerige isfjord mod Nord. Vejret blev ikke bedre og vinden blæse så kraftigt, at båden vippede fra side til side. Da man konstaterede, at der ingen forbedring i sigt var, besluttede de fleste sig for, at opholde sig inde i kabinen, hvor der blev tilbudt varme vafler og drikke. Kun dem, som ikke kunne udstå, at sætter sig i det rullende, dertil dårligt gennemluftede skib, sad på Akterdecket. Her kunne man ryge russiske cigaretter eller bare nyde den rene og friske luft, som var god for de søsyge kroppe, selvom at det dog var ret koldt. Kun Vadim var rask og ved godt humør og fortalte de mærkeligste ting om arktiske dyr og andre eventyr man kunne opleve deroppe. Han fortalte på sådan en medrivende måde, at man ikke kunne andet end at lytte til ham. Da vor ven holdt en pause, besluttede vi os for at tage nogle smukke billeder af turen, for at have nogle dejlige minder om den fantastiske rejse, til det underlige sted, som man snart ville befinde sig på.

„Polargirlen“ lå godt i fart og sådan nåede vi hurtigt vort første mål, Pyramiden.

Spøgelsesbyen. Den russiske by virkede helt forladt foran vores øjne, men på trods af det blev vi budt hjertelig velkommen af Sascha, en ung russe med mørkt skæg og gevær. Han var iklædt en gammeldags uniform fra den røde marine. Man skulle næsten tro, at han var blevet glemt, da de sidste beboere flyttede fra stedet med de to pyramideagtige bjerge i baggrunden. Alle vinduer i byen var tomme og kiggede på os, som havde de tabt deres glimt for længe siden. Vores tilstedeværelse virkede derfor lidt forkert og man syntes at forstyrre roen på et sted, som havde lagt sig til at sove og som aldrig ville vågne igen. Da vi nåede den tidligere forsamlingshall så vi direkte ind i fortidens stenbesatte ansigt. Et af de gamle tiders

ikoner havde fanget os med sit blik. Det var dybt og det virkede som om, han stadig var på vagt og klar til at værgе erhvervelsen af en ideologi, som allerede ligger i sin grav. Hallen selv virkede som om, at de sidste mennesker lige var taget af sted og derfor kunne man stadig fornemme det, hvad der kaldes for „Pyramidens spøgelse“. Bygningen var så stille og var ikke klar til at huse mennesker. Vi var gale på dette sted og dets gamle herrers ånd forbød, os at fylde det med liv. Alt var dækket af støv og møg og som en grænse mellem to verdener, den nuværende og den tidligere, lå dette på borde og reoler. De gamle tiders skik fandtes der i hvert et hjørne og deres duft lugtede i hvert et værelse på en tung måde. Er det ikke sådan man bliver del af historien? Når man berører de gamle gaffler i kantinen og ikke lægger dem tilbage på deres plads? Havde man ikke sat sit spor på alle disse ting, kun med sin eget tilstedeværelse? Hele stedet befandt sig i et rum mellem romantisering og musealisering og man selv kunne ikke andet, end at blive en del af denne proces. Til sidst var der et stort behov, for et velfyldt glas af den gode russiske vodka, som man kunne få der. Vi var alle nemlig lidt rystet over vores oplevelser i denne by. Da vi var tilbage på båden søgte nogle af os stadig efter Pyramidens tomhed og ensomhed, og virkede næsten tryllebundet af stedet. Og alle så tilbage mod land, da „Polargirlen“ kom ud på det åbne hav igen. Heldigvis blev der serverede en dejlig frokost, som styrkede vores hjerter. Snart kom vi til at se en gletsjer og moder natur viste os, at hun stadig er menneskeheden overlegen, fordi hun ville bygge de største væggen, lege meget om de mennesker har bygget er allerede rivet ned. Da vi kom hjem til Longyearbyen, som var vores hjemmstavn for en tid, skulle vi arbejde på forskellige forskningsprojekter. De fleste havde mulighed for at opsøge den varme stue på vandrerhjemmet, mens andre skulle tage de største anstrengelser på sig og drikke med indbyggerne for at finde ud af, hvad der bevæger deres hjerter. En begivenhedsrig dag gik til ende, selvom forventninger om en søvnbringende nat desværre ikke blev opfyldt.

Dag 6: onsdag 24. juni

loggbokfører: Louise Pleschke

Svalbard, 24.06.2015

Næste resemål: Pyramiden.

En russk/sovjetisk gruvby som stanges mot slutet av 1990-talet.

Nu är det en så kallad spökstad.

Sex personer finns kvar som underhåller byggnaderna och visar runt turisterna.

- Polarigirl. Guide. Okända vatten. Mindre sjösjuka -

Föreställningen om att jag nu kunde vara där själv och se byn med egna ögon var jättespännande.

- Efterklang. Ensamhet. Avskildhet. Historia. Utopi -

På plats väntade för oss en guide som såg ganska ryska ut - med sin uniform, mossor och skagg. Då kan man fråga sig om de är sin vardagskläder eller om han klar sig på så sätt bara för turisterna. Men det spelade ingen roll eftersom alla var begejstrade. Man lyssnade en berättelse om en tilldragelse med en isbjörn och man forlorade ingen tid att fotografera varje centimeter av området. Oj, hur enkelt skulle det vara att fördoma turisterna som reser massvis med kryssningsfartyg och fotografera allt vad de ser. Men jag kan inte bestrida att jag till en viss grad tillhör de.

- Monument. Den nordligaste punkt jag har varit. Natur -

(Det är så ganska intressant - när vi pratar om turism och miljöskydd osv. så måste vi egentligen också ta hänsyn till att vi kanske också påverka miljön på ett visst sätt och vi måste också inkludera oss till turism - oj, nu hymlade jag mycket!)

- Ingen mobiltelefon. Ingen tv. Inget internet. Ingen radio. Brev -

Hur måste det vara för människorna att leva ett så ganska annorlunda livet?! Det kan jag inte så riktigt föreställa mig. Men ändå bättre kan jag föreställa mig hur det måste ha varit att bo och arbeta i Pyramiden. Allt vad finns kvar där berättar så mycket om historien.

- 10 minuter. Matsal. Visnade växter. Damm. Sonderfall -

Javisst människor som bodde där är borta sedan många år - men ändå är det frammande människors apodelar som man titter på och fotografera. Känslan är svårt att beskriva. Tillbaka om bord pratade och funderade man om intrycken. Det var bara en av de många upplevelser vi hade gjort och också kommer att göra. Efter dokumentationer om isbjörn, en fantastisk lunch och som dessert väfflor, var det bästa jag kunde göra att stå ute på båten och bara betrakta landskapet. Kåden gjorde ingenting. Jag menar, när har man chansen igen att njuta denna utsikt?!

- Lugn. Rø. Fjäll. Glaciär. Det vida landskapet -

Dag 7: torsdag 25. juni

loggbokfører: Juliane Sauer

Fjelltur. Det blir stadig slitsommere å stå opp tidlig hver morgen. Trøttheten kjennes på hele kroppen, men jeg er tross alt motivert i dag- vi går endelig på tur til Platåfjellet. Litt mer bevegelse er sikkert godt i kampen mot den stadige trøttheten. Dessverre er været ikke så bra i morges- litt regn. Ute står de fire turguidene som også har hundene med seg. Og alle har med seg gevær. Et uvant bilde som jeg ikke kan venne meg til. Og for en overraskelse: to av dem er tyske. Første del av turen går langs gata med noen stopp for forklaringer om spesielle severdigheter. Etter en stund forlater vi gata og går offroad. Vi går i rad og rekke opp på fjellet. Nå føler jeg meg som en riktig turist som vil oppleve den ville, kalde naturen på Svalbard. Plutselig lysner det. Sola gir litt mer farge i det ellers så triste og

monokromatiske landskapet. Men allikevel savner jeg trær og busker. Selvfølgelig finnes det noen blomster av og til som har litt som en sjeldenshetsverdi her oppe. Alltid kjekt å se på noe fargete når resten av vegetasjonen virker trøstesløs og tørr. Vi tar en pause med kjeks og varm solbærsaft etter den bratte og steinete turen. Det føles godt å sitte. Noen av oss går videre og de andre tar turen ned igjen. Helt oppe på toppen har vi en fantastisk utsikt over Longyearbyen. Veien tilbake tar vi delvis på rumpa over snøfeltene. Kjempemoro! Når jeg kommer tilbake til gjestehuset er jeg klar til en to-timers middagslur. Jeg sovner nesten med det samme. Da jeg våkner føles det ikke bedre. Men gode nyheter når meg: maten er ferdig. Snadder! Etter maten avslutter jeg forberedelsene mine til symposium-presentasjonen for den neste dagen. Jeg ser på klokka- allerede halv ett. Uff! Jeg er alltid forskrekket når jeg sjekker klokkeslett. Jeg har ingen tidsfølelse lenger, fordi klarheten forsvinner aldri. Trøttheten overmannet meg. God natt!

Dag 7: torsdag 25. juni

loggbokfører: Niels Hänisch

Licht. Überall. Und ohne Pause. Auch unsere schwarzen Vorhänge helfen nur bedingt gegen die Mitternachtssonne. Ich kann der dauerhaften Beleuchtung durchaus etwas abgewinnen, anderen der Exkursionsteilnehmer bereitet sie gewisse Unannehmlichkeiten. So auch heute Morgen, als trotz der trüben, bewölkten Wetterlage noch genug Hell durch den schwarzen Stoff ins Zimmer flutet, um meine Zimmergenossen irgendwo zwischen nervigem Wecker und der letzten Hoffnung auf Restschlaf gequält die Augen zusammenkneifen zu lassen. Allein, es hilft nichts. Von der trügerischen Ruhe der Nacht, also des Tages, irgendwie, ist sowieso nicht mehr viel geblieben. Durch das langgezogene Holzhaus ertönt leises Trappeln, das Rauschen von Duschen und von irgendwo am Ende des Ganges das Klappern von Geschirr. Mein Hirn beschließt instinktiv dem letzteren Geräusch zu folgen und findet sich kurz darauf, samt Körper, im Frühstücksraum unserer Unterkunft wieder. Eine freundliche Dame aus dem asiatischen Raum stellt gerade mit einem dezenten Lächeln eine Auswahl von Gurken auf das kleine Frühstücksbuffet. Ich ignoriere das, und beginne mit einem Teilnehmer unserer glorreichen Exkursion die Orangensaftfrage zu diskutieren. Nachdem sich weitere, mehr oder weniger erwachte Kommilitonen eingefunden haben, kommt langsam so etwas wie Lebendigkeit in den Raum. Selbige wird jedoch unverzüglich mit der

Aussicht auf die Wetterlage in die Tiefen der dumpfen Morgengrummelei zurückgedrängt. Nichtsdestotrotz findet sich die Gruppe einige Zeit später vollzählig im Nieselregen vor der Herberge ein. Nach einer streng organisierten und strategisch-effizienten, disziplinierten Durchzählung der Teilnehmer, werden diese mit den vier verantwortlichen Guides des heutigen Tagesausflugs bekannt gemacht. Nach einer fröhlichen Kennenlernrunde im arktisch-verregneten Morgen setzt sich der Zug unverdrossen in Bewegung, die Straße aus Nybyen hinunter Richtung Friedhof. Ja, es gibt tatsächlich einen in dieser Stadt, in der, laut Aussage ihrer Bewohner, niemand geboren wird oder gar stirbt. Dieser Tatsache anscheinend nicht bewusst, versuchten frühere Einwohner des Archipels am Ende der Welt trotzdem, dem Permafrost ein paar Gräber abzutrotzen. Sie hatten Erfolg, auch wenn manche der Särge die lästige Angewohnheit besaßen, vergleichbar mit der Svalbard'schen Nationalblume, nach einiger Zeit aus dem Erdreich wieder nach oben an die Mitternachtssonne zu streben. Suboptimal für das norwegische Bestattungsgesetz, optimal für Forschungsgruppen, welche die günstige, weil flache, Ausgangslage nutzten, um manche der Leichen zum Zwecke der Virenforschung zu exhumieren. Kurz hinter dem kleinen Feld voller weißer Kreuze, auf der anderen Seite der Straße steht eine Treppe. Sie hört nach 3 Stufen auf und scheint dem zufälligen Betrachter keinen wirklichen Sinn zu ergeben. Hat sie auch nicht. Trotzdem ist sie jedes Jahr aufs Neue für Longyearbyen von gleicher Bedeutung wie das Brandenburger Tor für Berlin, oder der Eiffelturm für Paris. An einem Tag im Jahr findet hier nämlich die größte Open-Air-Party Svalbards statt, und das möchte schon was heißen. Selbst die mannigfaltigen Vertreter der Familie Ursus Maritimus freuen sich auf diesen Tag, auch wenn sie nie auf der Gästeliste zur Party stehen. Ungerecht, aber was soll man machen... An dieser Treppe, leicht oberhalb vom Stadtzentrum, und gegenüber dem alten Friedhof, zeigt sich, jedes Jahr aufs Neue, die Sonne zum ersten Mal nach der langen Polarnacht. Welch eine Gegenüberstellung, die Vergänglichkeit des menschlichen Seins im Licht der neuen, aufgehenden Sonne. Wahrlich ein sehr besonderer Ort. Den wir im gemütlichen Trott langsam hinter uns lassen, und vorbei an Überbleibseln aus glorreichen Minentagen den Aufstieg aufs Plateaufjellet beginnen. Der gestaltet sich angenehm kurz und nach einer halben Stunde findet man sich zu Tee und Keksen mit einer wunderbaren Aussicht auf Longyearbyen zusammen. Nach einer ausgiebigen Pause im Sonnenschein (jawohl!), wird die Gruppe aufgeteilt. Während die eine Hälfte den Abstieg nach Longyearbyen in Angriff nimmt, beschließt ein Grüppchen Unverzagter noch ein wenig

weiter zu wandern. Kurz darauf erreichen wir unberührte Schneefelder und wandeln am Rand des Fjells entlang. Nach einigen Minuten ist der Endpunkt des Weges erreicht. Belohnt wird der Aufstieg mit einem durchaus fantastischen Blick auf die Stadt, Berge, Schnee, den Adventfjord und unsere Unterkunft. Irgendwo 400m unter uns. Nach den obligatorischen Fotos und einem kurzen Innehalten in Anbetracht der gewaltigen Natur um uns herum, beginnt der Abstieg. Schneller als gedacht, einer unkonventionellen Abkürzung über einen Schneehang sei Dank, finden wir uns wieder in der urbanen Agglomeration Longyearbyens wieder und verabschieden uns von unseren freundlichen bewaffneten Wegweisern. Der Rest des Tages verliert sich in der Individualität eines jeden Einzelnen, bis dann langsam abendliche Ruhe einkehrt. Natürlich ohne Abend. Sondern mit Licht. Einem von der fantastischen, mystischen Sorte, wie es sie eigentlich nur so weit oben im Norden geben kann.

Dag 8: fredag 26. juni

loggbokfører: Kathrin Grzegozewicz

Vores dag begyndte, som altid, med at spise morgenmad i gæstehusets køkkenet, som kan også blive kaldt fællesrum. Omkring klokken halv ti, gik vi ned til UNIS, dvs. til Svalbards Universitetet hvor vi alle sammen skulle holde oplæg, eller „Studentsymposium“. Efter en kort indledning og velkomst, begyndte vi med vores spændende foredrag. I alt havde vi otte grupper (eller kun personer) som presenterede noget med hensyn til det arktiske område. Den første gruppe (Nadine, Jessica og Louise) fortalte os lidt om Svalbards klimatiske forhold, natur og miljøpolitik. Senere var det min gruppes tur (dvs. Agata, Caro, Vicky og Kathrin). Vi fortalte om Svalbard som mål med fokus på kvinderne, som flyttede derhen. Efter en lille pause hørte vi, blandt andet, noget om jagt- og fangstprocessen på Svalbard (Juliane, Rebekka, Josephine, Frauke og Rasmus). Bagefter spiste vi lunch og fortsatte med vores oplæg. Inger og Claudia prøvede at vise, at isbjørnmotivet findes overalt. Så fortalte Mariam om „Svalbard som opplæringssted“ og spurgte sig, om man kan kalde Svalbard „hjem“. Gruppe nummer syv (Christoph og Torben) beskæftigede sig med spørgsmålet om der findes et konkret identitet på Svalbard. Til sidst fortalte Dimitri om „Svalbard som et (modern) hjem“. Efter vi blev færdig med vores oplæg (omkring klokken fem), gik vi ned til universitetets kantine for at møde alle de studerende som findes på UNIS. Vi mødte ikke kun

studerende, som læser for eksempel biologi eller geologi, men også docenterne, som fortalte noget om hvorfor de er kommet til UNIS. Flere af vores Nordeuropa- Institut gruppe drak øl eller vin og spiste hot-dogs. Senere, dvs. omkring klokken toogtyve flyttede vi til Longyearbyens eneste musikklub „Huset“ hvor vi oplevede Svalbards eller Longyearbyens natteliv. Vi dansede næsten hele natten og havde det sjove.

Dag 8: fredag 26. juni

loggbokfører: Inger Banse

Fredag den 26:e juni var den mest vetenskapliga, omväxlande och den längsta dagen av alla som vi fick uppleva på vår exkursion. Till en början trodde jag att ett symposium måste vara jobbigt eftersom redan ordet låter väldigt officiellt och det förväntar man inte av en näst sista exkursionsdag. När vi kom till UNIS inledde Janke symposiet och intrycket att det skulle vara officiellt förstärktes därmed. Hon introducerade Stefanie, Lil-Ann och henne själv som moderatorerna, Tomas som fotograf och Johannes som protokollförare som om vi befann oss på en riktig konferens. Ämnen som grupperna presenterade var olika och berörde följande aspekter: miljöproblem, jakt, Longyearbyens historia, identitetsforskning, den politiska situationen på Svalbard, gender studier och antropologisk forskning. Det var mycket intressant att få veta vad de andra studenterna tyckte att vara värt att undersöka. Också det första intrycket att vårt symposium skulle bli jobbigt, forsvann ganska snabbt. Efter symposiet gick vi till en matsal på UNIS där studenterna brukar ha sitt fredagsmöte. För närvarande har UNIS-studenter sommarsemester och på grund av detta fanns det bara några av dem som deltog i en sommarkurs. De kom från olika platser i världen så att vi kunde träffa studenter t.ex. från Malaysia, Norge, USA osv. Till en början delade vi oss i två grupper: vi och de. Janke gjorde ett försök att blanda ihop oss, något som hon inte lyckades så bra med. Det var alkohol som hjälpte till sist. Så småningom började vi att prata med varandra och det visade sig att vara väldigt roligt. Höjdpunkten var emellertid spelet som alla hängde med på. Två grupper bildades som bestod av permafrost- och biologistudenter och oss inflätade i de två lagen. De ställde sig till höger och till vänster av ett långt bord då. Var och en hade ett pappersglas framför sig som man måste dricka öl ur. En efter en drack innehållet ur glaset för att sedan ställa det på bordskanten igen. Det sista och svåraste steget var att lyfta av det med fingrarna så snabbt att det återigen skulle falla på bordet. Första gången

vann Kathrin och andra gången vann jag. Efteråt åkte vi, fem tjejer, med taxin till Huset, världens nordligaste klubb. Där träffade vi resten av gruppen. Personligen tyckte jag att musiken och kvällen var bra men man måste hela tiden befria sig från „män“ som var alltför påträngande. Detta var jobbigt, inte symposiet. Jag gick hem klockan fyra och var mycket glad att distansen till sängen inte var so lång och att det fortfarande var ljust.

Dag 9: Lørdag 27. juni

loggbokfører: Nadine Kleinherenbrink

Jubi, i dag har vi fri indtil i aften, hvor vi vil holde vores afslutningsfest. Min gruppe står tidligt op alligevel, da vi en sidste gang gerne vil spise morgenmad i gæstehusets køkken. Derefter mødes vi og går ind til Longyearbyens centrum. Vores første mål er skiltet med isbjørnen - «Fare for isbjørn» - skiltet eksisterer kun i Longyearbyen. På skiltet er der en hvid isbjørn på sort baggrund. Under fareskiltet er der et skilt med sætningen „gjelder helle Svalbard“. Derefter går vi til Svalbards museum, fordi at nogen af os gerne vil købe souvenirs. Derefter går vi hen til Longyearbyens kulturhus for at drikke kaffe og varm chokolade. Det er meget hyggeligt i kulturhuset, og vi ser mange bekendte. Det er ikke så svært, at se personer man kender, fordi byen er så lille. Om eftermiddagen skal vi købe ind til festen. Louise og jeg møder Mariam i Svalbardbutikken. Vi overvejer, hvad vi gerne vil spise i aften. Vi beslutter os for nachos med ost. Tilbage i gæstehuset spiser vi nudler, som vi har lavet for et par dage siden. I aften er afslutningsfesten. Alle har lavet noget at spise så der er mange forskellige ting. I gæstehusets køkkenet må vi ikke drikke vores egen alkohol, men vi har lækker juice og jeg ved ikke hvorfor, men jeg føler mig som en person der drikker rødvin. kl. 22.00 skal der være ryddet op fordi damen fra receptionen vil have hendes nøgle tilbage. Derefter mødes nogen af os i andre fællesrum. Vi spiller Uno og hjælper Tomas med mobilspillet Quizduell. Jeg går i seng kl. 01.30 og jeg forsøger at være stille, da Louise allerede er faldet i søvn. Jeg tænker på vores dage i Longyearbyen. Det bliver morsomt at være tilbage i Berlin. Jeg glæder mig til mørket om natten - jeg har glemt hvordan det er- og jeg glæder mig os til at være alene og i min egen seng. Men jeg vil savne ensomheden, fordi der er så mange turister på ferie i Berlin.

Dag 9: lørdag 27. juni

loggbokfører: Claudia Florkowski

Jag vaknar upp med bakrus efter en nästan 8-timmars-sömn. Jag tittar på klockan: 12! Ingen frukost för mig. Idag är första dagen utan planering, jag måste inte vara någonstans eller göra någonting och det viktigaste: Inget tidigt uppstigande! Nu är det dags för att utforska Longyearbyen inom stadens gränser (det gäller isbjörn-faran i samband med „no-go-areas“, men också stadens storlek) helt självständigt. Vår enda uppgift är att laga kvällsmat, ett bidrag till en buffet. Efter vi är färdiga med att gnugga sömnen ur ögonen och duscha, går vi till Coop. Jag har så många kronor kvar, nu kan jag köpa minnessaker till min familj, mina vänner och mig. Den sista portionen pommes frites och en pølse, sedan går vi tillbaka till Gjestehuset 102. Vi bestämmer oss för en pasta-sallad för kvällens buffet. Men innan vi lagar den sitter jag ute och reflekterar tiden här på Spitsbergen och det kulturella utbytet med studenterna vi träffade igår. Fortfarande är allt så överkligt: Spitsbergens samfund, midnattssolen, exkursionsgruppen ... så många, olika intryck och tankar som samlas ihop i huvudet och väntar där på mig när jag är tillbaka i Tyskland, samt dess mörkhet och dess temperaturer och massor av människor vid universitetet, på bussar och tunnelbanor. Jag tittar på fjällen och moln som ackumulerar framför bergen och kan faktiskt inte fatta det här landskapet och tystnaden. Snart blir det dags för kvällsmat. Alla studenter är i köket och väntar på att äta tillsammans. Det finns många olika maträtter: wraps, en soppa, sallad, bröd och taccos. Vi har också köpt presenter för Janke och Tomas. När vi ger dem presenterna blir det en nästan vemodig stämning i rummet: Imorgon kommer allt att vara över, men jag såg fram emot resan i nästan sex månader. När jag är tillbaka måste jag studera och plugga igen och det känns jättejobbigt. Men jag tänker också på att bli ensam igen, min egen säng (!) och mina vänner, och då blir jag också glad att vara hemma igen och ser fram emot situationen när jag tittar på alla foton och pratar med alla om resan. Efter kvällsmaten sitter vi tillsammans och spelar ett kortspel som heter „Uno“ och därefter „Quizduell“. Det är faktiskt den perfekta avslutningen för den här exkursionen.

Dag 10: søndag 28. juni

loggbokfører: Jessica Schock

Väckarklockan ringde så tidigt kl. 5 på morgonen att det kunde ha varit mitt i natten. Det var ljusst ute som alltid och den här gången underlättade det att stiga upp. Vi alla var väldigt trötta, så öppnade vi fönstret sista gången för att andas in den bästa luft som finns på jorden. Laddade med glad förväntan men samtidigt jätteledsna att lämna det här paradisiska stället, kom bussen till flygplatsen kl. 6. Fem i åtta började vi vår resa hem. Allt gick utan komplikationer och kl. 16.45 landade flygplanet i Berlin igen. Underbara minnen och upplevelser i bagaget – vi kommer inte att glömma den här resan.

JK, 13 juli 2015/15 april 2016